

1. møde.

Tirsdag den 6. oktober 1964 kl. 12.

Aldersformanden (Bomholt): Som det medlem, der længst har haft sæde i tinget, påhviler det ifølge folketingets forretningsorden mig at lede valget af en midlertidig formand. Til dette hverv har tingets

største parti, socialdemokratiet, foreslået mig. Der foreligger ikke andre forslag. For så vidt der ikke fremsættes ønske om afstemning, vil jeg betragte mig som valgt til midlertidig formand. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg takker for valget og giver derefter ordet til den højtærede statsminister, for at han kan afgive den i grundlovens § 38 omhandlede redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger.

Statsministeren (J. O. Krag): Hr. formand! Høje ting!

Dagen efter folketingsvalget den 22. september demissionerede regeringen. De forhandlinger, der derefter fulgte, fik det resultat, at kongen opfordrede mig til at danne en ny regering. Denne regering — en socialdemokratisk mindretalsregering — blev udnævnt den 26. september. Det påhviler herefter mig på regeringens vegne at give en redegørelse for rigets almindelige stilling og de foranstaltninger, som regeringen påtænker i det kommende folketingsår.

Det er et afgørende mål for den nye regering, at den udvikling og de fremskridt, der har præget vort land i de senere år, og som har medført høj beskæftigelse og en betragtelig vækst i produktion, byggeri og eksport, kan blive videreført. Herigennem skabes de bedste muligheder for, at landets borgere i frihed og tryghed kan udfolde deres evner. Målet for regeringens politik er, at denne udvikling skal ske under opretholdelse af økonomisk balance såvel i den indre økonomi som i forholdet til udlandet.

Under en mindretalsregerings ledelse vil der stilles store krav til samarbejde mellem de politiske partier. Regeringen ønsker for sit vedkommende at give udtryk for viljen til at gå i spidsen for et sådant samarbejde, og regeringen vil, som det fremgår af denne åbningstale, opfordre til saglige og fordomsfrie forhandlinger. Vilje til samarbejde er ikke noget, man blot kan påkalde hos andre; man må vise den selv. Dette gælder også andre partier end regeringspartiet.

Danmarks udenrigspolitik har i en lang årrække været fastlagt med tilslutning fra et bredt flertal i det høje ting. Jeg går ud fra, at det også bliver tilfældet i fremtiden.

Når man i dag betragter det verdenspolitiske billede, kan det konstateres, at den tendens til afspænding, der har kendetegnet forholdet mellem stormagterne i perioden siden Cubakrisen i efteråret 1962, fortsat synes at gøre sig gældende. Traktaten om prøvestop for kernevåben er ikke forblevet det eneste skridt i afspændings- og nedrustningsbestræbelserne. Det må dog erkendes, at fremskridtene har været begrænsede, og at de fundamentale uoverensstemmelser mellem de store magtgrupperinger ikke er fjernet.